

ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

Factors influencing on Tourist's Ecotourism Behavior in Phuket Province

พีรกานต์ ศิริรักษ์¹
ณัฏฐ์ กุลิสร²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต จำนวน 400 คน ใช้วิธีการแจกแบบสอบถาม โดยปัจจัยที่ผู้วิจัยสนใจศึกษาคือ ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยว ลักษณะบุคลิกภาพ รูปแบบกิจกรรมที่นักท่องเที่ยวสนใจ และแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดภูเก็ตส่วนใหญ่เป็นเพศชาย โดยอายุระหว่าง 20 - 24 ปี มีสถานภาพโสด มีการศึกษาระดับปริญญาตรี มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 5,001 - 15,000 บาท มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับมากที่สุด มีลักษณะบุคลิกภาพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับมาก เมื่อพิจารณาทางด้าน พบว่า ด้านชอบค้นหาผจญภัย ด้านชอบเดินทางในสถานที่แปลกใหม่ ด้านมีความยึดมั่นในตนเองสูง ด้านชอบเดินทางท่องเที่ยว ด้านชอบเปิดรับนวัตกรรมใหม่ ด้านความเป็นคนสนุกสนาน มีความคิดเห็นในระดับมาก ด้านความสนใจในรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ อยู่ในระดับสนใจมาก มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยประมาณ 3 วันต่อครั้ง และงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวต่อครั้ง ประมาณ 5,416 บาท และมีแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการกลับมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศ อยู่ในระดับกลับมาอย่างแน่นอน และด้านการแนะนำให้บุคคลรู้จักมาท่องเที่ยว อยู่ในระดับแนะนำบุคคลที่รู้จักมาท่องเที่ยวอย่างแน่นอน โดยผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยวสามารถนำข้อมูลนี้ไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้ดียิ่งขึ้น และเป็นแนวทางในการวางกลยุทธ์ทางการตลาดเพื่อสร้างความสนใจให้กับนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

คำสำคัญ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ, พฤติกรรมการท่องเที่ยว, การท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

¹ สาขาการตลาด หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

² รองศาสตราจารย์, ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

Abstract

The purpose of this research is to study the factors influencing on eco-tourism tourist's behavior in Phuket Metropolitan Area of 400 tourists. The researcher was interested in studying the impact of knowledge and understanding on eco-tourism tourists, personality, activity in which tourists are interested, and trends in tourist's eco-tourism behavior. The findings were as follows: Most ecotourists in Phuket were male, aged between 20 and 24 years, were single, held a bachelor's degree, employees of private companies and had individual monthly incomes Baht 5,001-15,000, respectively. It was found that most respondents had knowledge and understanding ranked at a very high levels. It also found that most respondents had personality levels which were ranked at high level. For the aspects of personality characteristics of like to adventure, like to visit to exotic places, self-sufficient, like to travel, like to try innovation, a fun person were ranked at high levels. It was found that most respondents' interest in eco-tourism activities was ranked at high levels. Behavior patterns in eco-tourism, it was found that the duration of travel each time is approximately 3 days and the average annual budget for travel purchases was 5,416 Baht. Trends of behavior patterns in eco-tourism in the future, it was found that the likelihood of a return trip in eco-tourism was at the very likely level and the consumer's likelihood of recommending the same tourism purchase to others was ranked at a very likely level. This information could be useful for travel agencies to develop their ecology travel programs and also as a guideline for marketing strategies to make travelers interested in ecology travel in Phuket.

Keyword: Eco-tourism tourists, Behavior of tourists, Tourists in Phuket

บทนำ

ปัจจุบันการท่องเที่ยวถือเป็นอุตสาหกรรมบริการที่ทำรายได้ให้แก่ประเทศต่างๆ รวมทั้งประเทศไทยด้วย ทำให้เกิดการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว รวมทั้งวิธีการจัดการการท่องเที่ยว ให้ขยายตัวมากขึ้นตามลำดับ ถึงแม้ว่าอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจะให้ผลดีทางด้านเศรษฐกิจ แต่ก็ก่อให้เกิดผลกระทบในทางลบได้มากหากไม่ระมัดระวัง ผลกระทบในทางลบที่สำคัญมากมี 2 ประการ คือ ประการแรก ก่อให้เกิดความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว และประการที่ 2 ก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ชุมชนในท้องถิ่นที่มีแหล่งท่องเที่ยวตั้งอยู่ ความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยวเกิดจากสาเหตุหลายประการ เช่น มลภาวะด้านเสียง ด้านขยะ ด้านมลภาวะทางอากาศ ฯลฯ

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ หรือ Ecotourism เป็นแนวความคิดที่เพิ่งปรากฏขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ และยังมีการใช้คำภาษาอังกฤษอื่นๆ ที่ให้ความหมายเช่นเดียวกัน ที่สำคัญได้แก่ Nature Tourism, Bio Tourism, Green Tourism เป็นต้น

ภูเก็ตเป็นจังหวัดที่ตั้งอยู่ทางฝั่งตะวันตกของประเทศไทยในน่านน้ำอันดามันที่จัดเป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงไปทั่วโลก ในด้านความสวยงามของทิวทัศน์และหาดทรายแหล่งท่องเที่ยวในภูเก็ตนอกจากมีแหล่งท่องเที่ยวในธรรมชาติทางทะเลที่ขึ้นชื่อจนได้รับการขนานนามว่า “ไข่มุกแห่งอันดามัน” แหล่งพักผ่อนหย่อนใจทางธรรมชาติที่สวยงามสามารถท่องเที่ยวได้ตลอดทั้งปีอยู่ในพื้นที่ที่สถานี่พัฒนาและส่งเสริมการอนุรักษ์สัตว์ป่าเขา ผู้วิจัยเลือกจังหวัดภูเก็ตเนื่องจากเป็นจังหวัดที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่มีนักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวกันเป็นจำนวนมาก

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ได้ตั้งวัตถุประสงค์ไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมนักท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำแนกตามลักษณะทางประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ภูมิสำเนา และการนับถือศาสนา ของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศกับพฤติกรรมนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับพฤติกรรมนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต
4. เพื่อศึกษารูปแบบกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีผลต่อพฤติกรรมนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต
5. เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีต่อแนวโน้มพฤติกรรมนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ทำให้ทราบถึงพฤติกรรมนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต และทำให้ทราบถึงแนวโน้มการท่องเที่ยวงเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตอีกด้วย นอกจากนี้ยังสามารถนำผลการวิจัยที่ได้มาใช้เป็นแนวทางในการวางแผนการดำเนินงานด้านการให้บริการ ตลอดจนใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาและวางแผนกลยุทธ์การตลาดให้ตรงกับความต้องการของนักท่องเที่ยวและเป็นข้อมูลเบื้องต้นสำหรับผู้สนใจประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวอื่นที่กำลังตัดสินใจลงทุนทำธุรกิจท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีลักษณะประชากรศาสตร์ในจังหวัดภูเก็ตได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ ระดับรายได้ แตกต่างกันมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตแตกต่างกัน
2. นักท่องเที่ยวที่มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างกันมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตแตกต่างกัน
3. บุคลิกภาพของนักท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต
4. รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต
5. รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต
6. พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตมีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยใช้วิธีเปิดตารางสำเร็จของ ยามาเน่ (Taro Yamane) [1] จากขนาดจำนวนประชากร 5,005,653 คน [2] จะได้กลุ่มตัวอย่าง 385 คน และสำรวจไว้ 4% ของกลุ่มตัวอย่างได้เท่ากับ 15 คน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 400 คน โดยมีค่าความคลาดเคลื่อนไม่เกิน 5 % ที่ระดับความเชื่อมั่น 95%

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการรวบรวมข้อมูลที่ได้จากทฤษฎีและแนวคิด งานวิจัยที่เกี่ยวข้องนำมาประยุกต์เป็นลักษณะและข้อคำถามในแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 6 ส่วน ประกอบด้วย ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว บุคลิกภาพ รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ แนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ มีทั้งหมด 40 ข้อ เป็นลักษณะคำถามปลายปิด คำถามปลายเปิด ลักษณะแบบสอบถามปลายปิดแบบอันตรภาค ชั้น 5 ระดับ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 326 คน โดยใช้แบบสอบถามแจกกลุ่มตัวอย่างตามเขตพื้นที่ที่ได้กำหนดไว้จนครบตามจำนวนในระหว่างเดือน

มกราคม 2554 และเพื่อให้เกิดการกระจายของข้อมูลไปยังกลุ่มตัวอย่างหลายๆ กลุ่มที่มีรูปแบบในการดำเนินชีวิตที่ต่างกันผู้วิจัยได้มีการสุ่มเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งในช่วงเวลาวันทำงานและวันหยุดสุดสัปดาห์ โดยการเก็บข้อมูลในแต่ละครั้งผู้วิจัยได้อธิบายถึงวัตถุประสงค์ของการทำวิจัย ตลอดจนลักษณะของแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างทราบเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันแล้วจึงทำการตอบแบบสอบถามโดยจะให้ผู้ตอบแบบสอบถามทำการตอบแบบสอบถามด้วยตนเอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ โดยใช้ 1.สถิติ t-test เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่าง 2 กลุ่ม คือ เพศ และสถานภาพ 2.สถิติ F-test เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไป วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว 3.สถิติสหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน ใช้หาค่าความสัมพันธ์ของตัวแปรสองตัวที่เป็นอิสระต่อกัน หรือหาความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูล 2 ชุด

ผลการวิจัย

ผลการศึกษานี้ได้ใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 ชุด ซึ่งแสดงผลการศึกษาก่อเป็น 6 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะประชากรศาสตร์

กลุ่มนักท่องเที่ยวทั้งหมด 400 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศชายจำนวน 209 คน คิดเป็นร้อยละ 52.2 มีอายุ 20-24 ปี จำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 23.5 สถานภาพโสด จำนวน 268 คน คิดเป็นร้อยละ 67.0 การศึกษาปริญญาตรี จำนวน 245 คน คิดเป็นร้อยละ 61.2 อาชีพเป็นพนักงานบริษัทเอกชน จำนวน 148 คน คิดเป็นร้อยละ 37.0 รายได้ต่อเดือน 5,001 - 15,000 บาท จำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 30.8

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลการวัดระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ตอบถูก 8-10 ข้อ มีจำนวน 326 คน คิดเป็นร้อยละ 88.60 ซึ่งหมายความว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความรู้ ความเข้าใจระดับมากที่สุด รองลงมาคือผู้ตอบแบบสอบถามตอบถูก 6-8 ข้อ มีจำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 11.40 ซึ่งหมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามมีความรู้ ความเข้าใจระดับดี ตามลำดับซึ่งจากการวัดระดับความรู้ ความเข้าใจสามารถสรุปได้ว่ากลุ่มนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับมากที่สุด

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะบุคลิกภาพ

นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะบุคลิกภาพในด้านชอบค้นหาผจญภัย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.85 ด้านชอบเดินทางในสถานที่แปลกใหม่มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.97 ด้านมีความยึดมั่นในตนเองสูง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.78 ด้านการมุ่งเน้นตนเองเป็นหลัก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.23 ด้านชอบเดินทางท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.93 ด้านชอบเปิดรับนวัตกรรมใหม่ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.95 ด้านความเป็นคนสนุกสนาน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.14 ด้านความเป็นนักอนุรักษ์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.19

ส่วนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

นักท่องเที่ยวมีความสนใจในรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวแบบในระดับสนใจมาก ได้แก่ กิจกรรมการท่องเที่ยวแบบการเดินทางป่ามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.77 กิจกรรมศึกษาธรรมชาติมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.95 กิจกรรมการท่องเที่ยวแบบกิจกรรมส่อง/ ดูนกมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.46 กิจกรรมการท่องเที่ยวแบบกิจกรรมศึกษา/ เที่ยวถ้ำมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.88 กิจกรรมการท่องเที่ยวแบบกิจกรรมล่องเรือศึกษาธรรมชาติ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.17 กิจกรรมการท่องเที่ยวแบบกิจกรรมพายเรือแคนู/ เรือคายัค/ เรือใบ/ เรือใบ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.87 กิจกรรมการท่องเที่ยวแบบกิจกรรมดำน้ำชมปะการังน้ำตื้นมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 และกิจกรรมการท่องเที่ยวแบบกิจกรรมดำน้ำลึกมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75

ส่วนที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

ระยะเวลาโดยเฉลี่ยในการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (จำนวนวันต่อครั้ง) พบว่า ข้อมูลพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศจากผู้ตอบแบบสอบถามที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคั้งนี้จำนวน 326 คน โดยจำแนกตามระยะเวลาโดยเฉลี่ยในการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เดินทางท่องเที่ยวสูงสุด 10 วันต่อครั้ง และต่ำสุด 1 วันต่อครั้ง คิดเป็นค่าเฉลี่ยประมาณ 3 วัน และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.456

การประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศต่อครั้ง (บาท) พบว่า พฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศจากผู้ตอบแบบสอบถามที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคั้งนี้จำนวน 326 คน โดยจำแนกตามงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศต่อครั้ง สูงสุด 30,000 บาท และต่ำสุด 300 บาท คิดเป็นค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5,416 บาท และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 5,102.026 บาท

ส่วนที่ 6 การวิเคราะห์ข้อมูลแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต พบว่า นักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามมีแนวโน้มการกลับมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศ อยู่ในระดับกลับมาอย่างแน่นอน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 และแนวโน้มการแนะนำให้บุคคลรู้จักมาท่องเที่ยว พบว่า

นักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามมีแนวโน้มการแนะนำให้คนรู้จักมาท่องเที่ยว อยู่ในระดับแนะนำบุคคลที่รู้จักมาท่องเที่ยวอย่างแน่นอน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.41

กลุ่มนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดภูเก็ตส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุระหว่าง 25 - 29 ปี มีสถานภาพสมรส/ อยู่ด้วยกัน / หย่าร้าง/ หม้าย/ แยกกันอยู่ มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว/ แม่บ้าน มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 35,001 บาท ขึ้นไป มีงบประมาณการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากที่สุด และกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีระยะเวลาในการท่องเที่ยวมากที่สุด คือ นักท่องเที่ยวเพศชาย มีอายุระหว่าง 25-29 ปี มีสถานภาพสมรส/ อยู่ด้วยกัน/ หย่าร้าง/ หม้าย/ แยกกันอยู่ มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว/ แม่บ้าน มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 25,001-35,000 บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ 0.01

การอภิปรายผล

สมมติฐานข้อที่ 1 นักท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีลักษณะประชากรศาสตร์ในจังหวัดภูเก็ตแตกต่างกันมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตแตกต่างกัน

เพศ แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) แตกต่างกัน โดยเพศชายมีพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) มากกว่าเพศหญิง เพราะเพศชายมีความชอบในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ แบบผจญภัย จึงใช้งบประมาณไปกับการท่องเที่ยวมากกว่าเพศหญิงสอดคล้องกับงานวิจัยของ อติศร ฉายแสง [3] ซึ่งพบว่า เพศของนักท่องเที่ยวต่างชาติมีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวด้านค่าใช้จ่ายด้านที่พัก และด้านอาหาร ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาแตกต่างกัน

อายุ แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) และด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) แตกต่างกัน โดยนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 15 – 19 ปี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) และด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) น้อยกว่านักท่องเที่ยวที่มีอายุ 25 - 29 ปี อายุ 30 - 34 ปี และอายุ 35 ปี เพราะว่า ช่วงอายุ 15 – 19 ปี ยังเป็นช่วงอายุของนักเรียนนักศึกษาซึ่งยังไม่มีรายได้ที่มากพอที่จะเดินทางท่องเที่ยวมากนัก สอดคล้องกับงานวิจัยของ ศรีประภา ชัยวรวัฒน์ [4] ซึ่งพบว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกันมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเกี่ยวกับการดำน้ำชมปะการัง แตกต่างกัน

สถานภาพสมรส แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) แตกต่างกัน โดยสถานภาพโสด มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวมากกว่าสถานภาพสมรส/หย่าร้าง เพราะ สถานภาพ

โสดไม่มีภาระที่ต้องดูแลครอบครัว [5] สอดคล้องกับงานวิจัยของ ประสพพร พุ่มพวง (2545) ซึ่งพบว่า ประชาชนที่มีสถานภาพต่างกันใช้ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวภายในประเทศ โดยรวมแตกต่างกัน และสถานภาพสมรสแตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ อติศร ฉายแสง [3] ซึ่งพบว่า สถานภาพสมรสของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ด้านค่าใช้จ่ายด้านที่พัก

ระดับการศึกษา แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) และด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยนักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี มีพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศน้อยกว่านักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาตรี ซึ่งพบว่า นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษามากขึ้นมักจะพิจารณากิจกรรมในเวลาว่างและถูกวางแผนอย่างรอบคอบและรัดกุมในด้านคุณภาพและค่าใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยว ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) และด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แตกต่างกัน

อาชีพ แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) และด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) แตกต่างกัน สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งพบว่า นักท่องเที่ยวที่เดินทางที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน และนักท่องเที่ยวที่เดินทางเพื่อประกอบธุรกิจไม่ว่าจะเป็นธุรกิจด้านการค้า ประชุม การศึกษา มักจะมีวัตถุประสงค์เดินทางเพื่อการท่องเที่ยวมีอิทธิพลต่อจำนวนครั้งที่เดินทางท่องเที่ยวและงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ อาชีพที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) และด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) ที่แตกต่างกัน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลวิจัยของ แสงเดือน สอนเจริญ [6] ซึ่งพบว่า อาชีพที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยบริเวณ อ.เชียงใหม่ จ.เชียงใหม่ แตกต่างกันในด้านระยะเวลาที่มาท่องเที่ยวต่อครั้ง และด้านค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งที่มาท่องเที่ยว

รายได้ แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) และด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) แตกต่างกัน โดยนักท่องเที่ยวที่มีรายได้ 5,001 - 15,000 บาท มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านงบประมาณ

การใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) น้อยกว่านักท่องเที่ยว ที่ตอบแบบสอบถาม ที่มีรายได้ 15,001 - 25,000 บาท รายได้ 25,001 - 35,000 บาท และรายได้ 35,001 บาท ขึ้นไป เมื่อนักท่องเที่ยวมีรายได้เพิ่มมากขึ้น รายได้ส่วนหนึ่งจะใช้จ่ายสำหรับกิจกรรมยามว่าง ความเพลิดเพลินและการเดินทาง ดังนั้นรายได้ที่แตกต่างกันทำให้มีการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้กล่าวคือ รายได้ที่แตกต่างกัน มีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ฐัฐกานต์ โรจนุตมะ [7] ซึ่งพบว่า รายได้เป็นปัจจัยหนึ่งที่กำหนดอุปสงค์ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งที่ใช้ในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวกรุงเทพมหานคร โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางบวก คือ ถ้ารายได้มากขึ้นก็จะใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) และด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) ที่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 2 นักท่องเที่ยวที่มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างกันมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตแตกต่างกัน

นักท่องเที่ยวมีความรู้ความเข้าใจแตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) แตกต่างกัน โดยนักท่องเที่ยวที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับมากที่สุดมีงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) มากกว่านักท่องเที่ยวที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับมาก เนื่องจากนักท่องเที่ยวที่มีระดับความรู้มากที่สุดเข้าใจถึงความหมาย และรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากกว่านักท่องเที่ยวที่มีความรู้ความเข้าใจในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อติศร ฉายแสง [3] ซึ่งพบว่า จำนวนครั้งในการเดินทางมาท่องเที่ยวประเทศไทยของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติมีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยว ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาแตกต่างกัน และด้านค่าใช้จ่ายด้านอาหาร พบว่า จำนวนครั้งในการเดินทางมาท่องเที่ยวประเทศไทยของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติมีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยว ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาแตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 3 บุคลิกภาพของนักท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

นักท่องเที่ยวที่มีลักษณะบุคลิกภาพด้านสนุกสนาน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) ในระดับต่ำมากและความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีลักษณะบุคลิกภาพด้านสนุกสนาน มักใช้เวลาในการท่องเที่ยวตามความสนุกสนาน ซึ่งสอดคล้องทฤษฎีลักษณะบุคลิกภาพ เสรี วงษ์มณฑา [8] คือ ผู้ที่มีความสนุกสนานในชีวิตจะเป็นคนมองโลกในแง่ดี อารมณ์แจ่มใส จะชอบในกิจกรรมที่มีส่วนร่วมของบุคคลอื่นและชอบเดินทางไปในที่ที่มีคนมาก ๆ

ลักษณะบุคลิกภาพด้านมีความเชื่อมั่นในตนเองสูง ด้านชอบเปิดรับนวัตกรรมใหม่ ด้านสนุกสนาน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) โดยมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำมากและความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีลักษณะบุคลิกภาพด้านการมุ่งเน้นที่ความสำคัญของตนเองมากจะมีพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีลักษณะบุคลิกภาพ [9] คือ บุคคลที่มุ่งเน้นที่ความสำคัญของตนเองจะมีความสนใจในลักษณะของค่านิยม กิจกรรมส่วนตัวและสามารถมีพฤติกรรมและดำเนินกิจกรรมเองได้ซึ่งลักษณะรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่เป็นกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ต้องการความเป็นส่วนตัวและการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในแต่ละครั้งจะมีการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว ดังนั้นลักษณะบุคลิกภาพประเภทนี้ จะมีความสนใจในกิจกรรมที่ตนเองสนใจและจะมีพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น และนักท่องเที่ยวที่มีลักษณะบุคลิกภาพเป็นคนชอบความสนุกสนานจะมีพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยว

สมมติฐานข้อที่ 4 รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศกิจกรรมพายเรือแคนู/ เรือคายัค/ เรือใบ/ เรือใบ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) ในระดับต่ำมากและความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน สอดคล้องกับแนวคิดของ ฉลองศรี พิมลสมพงษ์ [10] ซึ่งได้กล่าวว่า ทรัพยากรท่องเที่ยวประเภทศิลปวัฒนธรรม ประเพณีและกิจกรรม เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นในรูปแบบของการดำเนินชีวิตของผู้คนในสังคม ซึ่งได้ปฏิบัติยึดถือสืบทอดต่อกันมาตลอดจนกิจกรรมต่างๆ ที่มีผลต่อการดึงดูดใจให้คนไปเยือนหรือไปท่องเที่ยวยังพื้นที่นั้น

สมมติฐานข้อที่ 5 รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต

รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศกิจกรรมการเดินป่า กิจกรรมศึกษาธรรมชาติ กิจกรรมส่อง/ ดูนก กิจกรรมศึกษา/ เที่ยวถ้ำ กิจกรรมส่องเรือศึกษาธรรมชาติ กิจกรรมพายเรือแคนู/ เรือคายัค/ เรือใบ/ เรือใบ กิจกรรมดำน้ำชมปะการังน้ำตื้น กิจกรรมดำน้ำลึก มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการกลับมาท่องเที่ยวและด้านการแนะนำบุคคล โดยมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำมากและความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ เมื่อนักท่องเที่ยวมีความสนใจในรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเพิ่มมากขึ้น ก็จะมีแนวโน้มการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต เพิ่มมากขึ้นด้วย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ นิตยาพร เสนปาน [11] ซึ่งพบว่า ด้านการไปท่องเที่ยวเชิงเกษตรในอนาคต จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรกับแนวโน้มพฤติกรรมด้านการไปท่องเที่ยวเชิงเกษตรในอนาคต พบว่า รูปแบบกิจกรรมดังกล่าวกับแนวโน้มพฤติกรรมด้านการไปท่องเที่ยวเชิงเกษตรในอนาคต มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำและ

เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และด้านการแนะนำคนอื่นให้ท่องเที่ยวเชิงเกษตรในอนาคต พบว่า รูปแบบกิจกรรมดังกล่าวกับแนวโน้มพฤติกรรมด้านการแนะนำคนอื่นให้ท่องเที่ยวเชิงเกษตรในอนาคต มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำและเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

สมมติฐานข้อที่ 6 พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตมีความสัมพันธ์กับแนวโน้มการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต

พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตมีความสัมพันธ์ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) และด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) ไม่มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการแนะนำให้บุคคลที่ทำนุรู้จักมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอภิรักษ์ ไวยกุล [12] ซึ่งพบว่า นักท่องเที่ยวทั้งเพศชายและหญิงไม่มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มการกลับมาใช้บริการในครั้งต่อไป

ข้อเสนอแนะ

1. ผู้ประกอบการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศควรนำข้อมูลเกี่ยวกับนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตครั้งนี้ คือกลุ่มนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดภูเก็ตส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุระหว่าง 25 - 29 ปี มีสถานภาพสมรส/อยู่ด้วยกัน /หย่าร้าง/หม้าย/แยกกันอยู่ มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว/แม่บ้าน มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 35,001 บาท ขึ้นไป มีงบประมาณการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากที่สุด และกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีระยะเวลาในการท่องเที่ยวมากที่สุด คือ นักท่องเที่ยวเพศชาย มีอายุระหว่าง 25 - 29 ปี มีสถานภาพสมรส/อยู่ด้วยกัน /หย่าร้าง/หม้าย/แยกกันอยู่ มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว/แม่บ้าน มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนเดือน 25,001 - 35,000 บาท ดังนั้น ผู้ประกอบการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวควรประชาสัมพันธ์ การท่องเที่ยวไปทั่วทั้งประเทศ และทั่วโลก เพื่อแสดงให้เห็นถึงความสวยงามของสถานที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดภูเก็ตโดยจัดให้มีรูปแบบการท่องเที่ยวที่หลากหลาย มีรายการนำเที่ยวราคาประหยัดให้ดูคุ้มค่า มีเจ้าหน้าที่คอยให้คำแนะนำและดูแลนักท่องเที่ยวอย่างใกล้ชิด มีคู่มือการท่องเที่ยวเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจ เพื่อความสะดวกสบาย ความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวเกิดความไว้วางใจและรู้สึกปลอดภัยในการท่องเที่ยว

2. นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับมากที่สุด ดังนั้น ควรมีการวางแผนกลยุทธ์ทางการตลาดของผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวเพื่อให้สอดคล้องกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยการเผยแพร่ให้ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและการปฏิบัติตัวอย่างเหมาะสมในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้นักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น ซึ่งจะทำให้นักท่องเที่ยวมีความรู้สึกรักและต้องการรักษาสมดุลในธรรมชาติให้

ระบบนิเวศที่ดียังคงอยู่ และเป็นการดึงดูดความสนใจให้นักท่องเที่ยวเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศเพิ่มมากขึ้น และปลุกกระแสรักโลกให้แก่นักท่องเที่ยว ซึ่งให้เห็นถึงโทษของการไม่อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ เมื่อนักท่องเที่ยวทราบถึงความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศก็จะทำให้มีความเข้าใจในรูปแบบการท่องเที่ยวจึงทำให้นักท่องเที่ยวอาจเพิ่มระยะเวลาในการท่องเที่ยว และงบประมาณในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเพิ่มมากขึ้น

3. นักท่องเที่ยวมีบุคลิกภาพที่อยู่ในระดับค่อนข้างดีไปทางซ้ายมาก ซึ่งมีลักษณะดังนี้ด้านชอบค้นหาผจญภัย ด้านชอบเดินทางในสถานที่แปลกใหม่ ด้านมีความยึดมั่นในตนเองสูง ด้านการมุ่งเน้นตนเองเป็นหลัก ด้านชอบเดินทางท่องเที่ยว ด้านชอบเปิดรับนวัตกรรมใหม่ ด้านความเป็นคนสนุกสนาน ด้านความเป็นนักอนุรักษ์ ซึ่งเป็นเรื่องดีอย่างยิ่งในการที่จะทำแผนการตลาดเพื่อส่งเสริม และสนับสนุนให้กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จัดรายการนำเที่ยวให้หลากหลายเหมาะกับบุคลิกภาพของนักท่องเที่ยวแต่ละกลุ่มเพื่อให้นักท่องเที่ยวมีทางเลือกในการเดินทางท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น

4. นักท่องเที่ยวมีความสนใจในรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับมากอยู่แล้ว ผู้ประกอบการการท่องเที่ยวและการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย จึงควรมีการวางแผนในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แปลกใหม่ น่าตื่นเต้น มีความน่าสนใจและตรงกับความต้องการของนักท่องเที่ยวสามารถดึงดูดความสนใจนักท่องเที่ยวได้มากขึ้น ควรจัดให้มีการประชาสัมพันธ์ ทำกิจกรรมการตลาดเพื่อให้นักท่องเที่ยวรู้จักในรูปแบบกิจกรรมและมีความสนใจที่จะท่องเที่ยวในรูปแบบกิจกรรมที่มีการทำประชาสัมพันธ์และกิจกรรมทางการตลาดเพิ่มมากขึ้น เป็นการกระตุ้นให้เกิดการยอมรับและมีพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศสามารถดึงดูดให้นักท่องเที่ยวมีความเต็มใจที่จะใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเพิ่มมากขึ้น ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการประกอบธุรกิจท่องเที่ยวต่อไปในอนาคต

5. นักท่องเที่ยวมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวด้านระยะเวลาการเดินทางท่องเที่ยวกับแนวโน้มการท่องเที่ยวในอนาคต ดังนั้นผู้ประกอบการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวควรหากิจกรรมให้นักท่องเที่ยวได้เข้าร่วม ผู้ประกอบการด้านที่พัก โรงแรมก็ควรจัดบรรยากาศของที่พักรวมให้มีบรรยากาศที่ดี ผ่อนคลายเน้นธรรมชาติ ให้นักท่องเที่ยวที่มาพักได้รู้สึกถึงการได้พักผ่อนซึ่งอาจจะทำให้นักท่องเที่ยวขยายเวลาในการท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น

6. นักท่องเที่ยวมีแนวโน้มการกลับมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศอีก ผู้ประกอบการควรให้ความสนใจด้านการพัฒนา ฟันฟูแหล่งท่องเที่ยวให้ดูสวยงาม สะอาดอยู่เสมอ แต่ยังคงความเป็นธรรมชาติที่สวยงามอยู่เพื่อให้นักท่องเที่ยวเมื่อกลับมาท่องเที่ยวอีกครั้งก็จะเกิดความประทับใจในแหล่งท่องเที่ยว และอยากกลับมาท่องเที่ยวอีกไม่รู้จบ

เอกสารอ้างอิง

- [1] Taro Yamane. (1967). *Statistics: An Introductory Analysis*. N.Y: Harper and Row.
- [2] การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2552). *สถิตินักท่องเที่ยวที่เดินทางภายในประเทศในปี 2550. การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.*
- [3] อติศร ฉายแสง. (2548). *ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ของนักท่องเที่ยวต่างชาติ. ปรินญาณิพนธ์ บธ.ม. (การตลาด). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- [4] ศรีประภา ชัยวรวัฒน์. (2545). *ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวไทยในเขตอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะช้าง. สารนิพนธ์ บธ.ม. (การตลาด). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- [5] ประสพพร พุ่มพวง. (2545). *พฤติกรรมและปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ บธ.ม. (การตลาด). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- [6] แสงเดือน สอนเจริญ. (2548). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยบริเวณ อ.เชียงใหม่ จ.เชียงใหม่. สารนิพนธ์ บธ.ม. (การตลาด). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- [7] ณิชฎกานต์ โรจนุตมะ. (2542). *ปัจจัยที่กำหนดอุปสงค์การท่องเที่ยวภายในประเทศของชาวกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศ.ม. (เศรษฐศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.*
- [8] เสรี วงษ์มณฑา. (2541). *พฤติกรรมผู้บริโภค. กรุงเทพฯ: ชีระฟิล์มและไซเทกซ์.*
- [9] ศิริวรรณ เสรีรัตน์. (2542). *พฤติกรรมผู้บริโภค. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.*
- [10] ฉลองศรี พิมลสมพงศ์. (2542). *การวางแผนและพัฒนาตลาดการท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.*
- [11] นิตยาพร เสนปาน. (2549). *ความรู้ความเข้าใจ รูปแบบกิจกรรม และแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ บธ.ม. (การตลาด). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- [12] อภินภัส ไวทยกุล. (2546). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาใช้บริการสถานตากอากาศบางปู. ปรินญาณิพนธ์ บธ.ม. (การตลาด). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.*